

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně:

MONETA Leasing, s.r.o.

sídlem Vyskočilova 1442/1b, 140 00 Praha 4

právně zastoupená advokátem JUDr. Františkem Honsou,

Ph.D.

sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j. MV-186539-10/KM-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 8. 6. 2020 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j. MV-186539-10/KM-2019, kterým byl zrušen výrok IV. rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 2. 2020, č. j. KRPB-253517-11/ČJ-2019-0600KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení, a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla částečně zamítnuta žádost žalobkyně o informace ze dne 15. 11. 2019, a to tak, že v části (a) bodech (3.) až (18.) a v části (b) se odmítá v souladu s § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., v části (c) se odmítá v souladu s § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a a § 9 zákona č. 106/1999 Sb. a v části (d) se částečně odmítá v souladu s § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a a § 9 zákona č. 106/1999 Sb.
2. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného v rozsahu, ve kterém bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně uvedla, že nezákonným napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, a to především na svém právu na svobodný přístup k informacím ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Své tvrzení dále rozvedla v jednotlivých žalobních bodech.
4. Předně namítala, že odmítnutí informací z důvodu ochrany soukromí je nepřiměřené a nedůvodné, neboť odepření poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany soukromí práva dotčených osob na informační sebeurčení není v souladu s principem proporcionality a zásadou minimalizace zásahů. Tuto žalobní námitku žalobkyně lze dále rozdělit na dvě části.
5. Zaprvé bylo podle jejího názoru nutné ochranu soukromí omezit ve veřejném zájmu, kterým je nepochybně také informace o tom, zda systém trestní justice funguje řádně a nepodléhá systémovým či přinejmenším individuálním selháním. Ve vztahu k projednávanému případu existuje významné podezření ze spáchání závažné majetkové trestné činnosti, přičemž provedené prověřování vykazuje řadu nedostatků a neochota policejního orgánu zpřístupnit žalobkyni podstatnou část trestního spisu pod různými záminkami posiluje přesvědčení, že nedošlo k účinnému vyšetřování. Žádost žalobkyně je jedním z nezbytných prostředků ochrany institucionálního prostředí trestní justice a jejího fungování a zájem na poskytnutí požadovaných informací proto soukromé zájmy žalobkyně dalece přesahuje.
6. Zadruhé je podle žalobkyně rozsah odmítnutí v rozporu se zásadou minimalizace zásahů. Žalobkyně nepopírá, že jí požadované dokumenty zřejmě mohou obsahovat mj. informace identifikující určité fyzické osoby. Avšak je zjevné, že při jejich anonymizaci takové dokumenty charakter osobních údajů ztratí a nic tak již nebude bránit jejich poskytnutí. Obstat nemůže ani argument žalovaného, že i po anonymizaci údajů by byly poskytnuté informace spojitelné s panem R. F. To totiž nemůže být relevantní. Navíc platí, že informace v odepřených dokumentech se týkají i dalších, jemu blízkých osob.
7. Naopak ke zcela nevhodnému a nepřipustnému způsobu provedení zásady minimalizace podle žalobkyně došlo ve vztahu k dokumentu pod bodem (d) žádosti (doplnění trestního oznámení FAÚ ze dne 4.9.2017). Povinný subjekt totiž tento dokument poskytl v prakticky zcela nečitelné podobě, jelikož začernil téměř veškeré informace obsažené

v dokumentu. To je však zjevně nepřiměřené – pro ochranu osobních údajů dotčených osob by nepochybně stačilo v oznámení anonymizovat jejich identifikaci.

8. Žalobkyně dále namítala, že odepřené informace nejsou obchodním tajemstvím. Část podkladů nebyla žalobkyni poskytnuta také s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 InfZ ve spojení s § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění. Šlo přitom nejen o informace uvedené v bodu (c) žádosti, ke kterým se napadené rozhodnutí v tomto smyslu vyjadřuje, ale také informace uvedené v bodu (d) žádosti. Navzdory tomu, že žalobce ve svém odvolání argumentoval také tím, že odepřené informace dle bodu (d) žádosti povahu obchodního tajemství mít nemohou, žalovaný se posouzením povahy těchto informací jako obchodního tajemství v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Již jen s ohledem na to je jeho posouzení věci neúplné, a tedy také nesprávné.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný k žalobě podal své vyjádření doručené krajskému soudu dne 7. 8. 2020. U všech předmětných dokumentů je podle názoru žalovaného dána překážka poskytnutí vyplývající z § 11 odst. 6 InfZ a § 8a odst. 1 InfZ ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, neboť není dán žádný z titulů pro zpracování osobních údajů. Zejména by se mohlo jednat o souhlas subjektu údajů, který nicméně nebyl k tomuto účelu poskytnut. K žalobkyní namítanému porušení minimalizace zásahu podle § 12 InfZ nedošlo, neboť anonymizace základních identifikačních údajů by s ohledem na další znalosti, kterými žalobce disponuje, nevedla k tomu, že by požadované dokumenty nebylo možné spojit s konkrétními fyzickými osobami. Zákonná právní úprava navíc neumožňuje zkoumat, nakolik je výsledný dokument pro žadatele použitelný nebo poskytnuté informace smysluplné.
10. Žalovaný dále ve svém vyjádření uznal, že se nevypořádal s odkazem na § 9 uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí ve vztahu k části (d) žádosti žalobkyně, tj. k doplnění trestního oznámení ze strany Finančně analytického úřadu. Vzhledem k obsahu předmětného dokumentu bylo namísto odkaz na § 9 ve výroku rozhodnutí vypustit. Uvedené však nemá dopad do žalobcových subjektivních práv, neboť u předmětného dokumentu existuje jiný důvod pro jeho odmítnutí. Náprava uvedeného pochybení by proto nemohla vést k jinému rozhodnutí ve věci.
11. Na závěr svého vyjádření žalovaný upozornil na vnitřní rozpornost navrhovaného petitu rozsudku a doplnil, že i v případě, že by krajský soud došel k závěru, že důvody pro odepření informací podle § 8a odst. 1 InfZ nebyly dány, není na místě je žalobkyni poskytnout, neboť byly dobrovolně předány R. F. za účelem vyvrácení podezření z trestněprávního jednání, aniž by mu taková povinnost vyplývala z právních předpisů nebo mu byla uložena příslušnými orgány veřejné moci. Tyto dokumenty nesloužily jako důkaz v trestním řízení a jsou proto také nezpůsobilé sloužit k ověření řádného fungování systému trestní justice.

IV. Replik a další vyjádření žalobkyně

12. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně zasláním repliky, která byla krajskému soudu doručena dne 14. 10. 2020. Podle žalobkyně existuje na poskytnutí požadovaných informací veřejný zájem, který převažuje nad zájmem na ochranu soukromí. Žalovaný již

uznal, že původně uváděný důvod podle § 9 InfZ (ochrana obchodního tajemství) nebyl v projednávané věci dán. Zbývající důvody odmítnutí žádosti se zakládají na předpokladu, že bylo nezbytné upřednostnit ochranu soukromí před veřejným zájmem na poskytnutí informace. Podle žalobkyně však nelze připustit, aby se orgány činné v trestním řízení mohly pouhým přeřazením dokumentů do jiné části spisu vyhnout účinné kontrole veřejnosti. Poskytnutí předmětných informací je tak jediným prostředkem ochrany veřejného zájmu na kontrole postupu orgánů činných v trestním řízení ze strany poškozených.

13. Navíc podle názoru žalobkyně nebyly splněny ani formální podmínky zákonných výluk z poskytnutí informací. Čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) umožňuje informace poskytnout, pokud je to nezbytné pro splnění právní povinnosti a písm. e) stejného ustanovení pak také pokud je to nezbytné pro splnění úkolu ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci. Poskytnutí informací tedy nebránilo, že k tomu nebyl dán souhlas daných subjektů. Stejně tak nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 11 odst. 6 InfZ, neboť se v projednávaném případě nejedná o informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení a netýkají se odhalování nebo stíhání trestné činnosti.
14. K rozpornosti výroku rozhodnutí žalobkyně doplnila, že není její povinností formulovat návrh výroku rozhodnutí soudu přesně. Zcela postačuje, že lze zjistit, co podatel žádá. V tomto případě je zcela nepochybné, že požaduje zrušení nezákonných rozhodnutí a uložení povinnosti vydat informace.
15. Dále se ve věci žalobkyně vyjádřila také v podání doručeném zdejšímu soudu dne 27. 3. 2023, ve kterém zopakovala své argumenty a doplnila, že k aplikaci § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím musí být vazba požadovaných informací na obecné postupy či konkrétní řízení dostatečně úzká, jinak by docházelo k naprostému vyprázdňení práva na svobodný přístup k informacím, přestože s ním zákon i judikatura zjevně počítají. V projednávaném případě pak žádná úzká vazba na trestní řízení neexistuje. Je sice pravdou, že orgány činné v trestním řízení požadované dokumenty po jejich obdržení pravděpodobně vyhodnotily v rámci své operačně-pátrací činnosti. Žalobkyně však nepožaduje žádné informace týkající se způsobu a procesu tohoto vyhodnocování, ani závěrů, které z požadovaných dokumentů učinily. V posuzovaném případě existuje závažné podezření o spáchání majetkové trestné činnosti vrcholným manažerem žalobkyně, přičemž jsou pochybnosti o postupu orgánů činných v trestním řízení. Přezkoumání těchto informací tak je ve veřejném zájmu. Na závěr žalobkyně připomněla, že požadované informace lze poskytnout v anonymizované podobě.

V. Dosavadní průběh řízení

16. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 A 90/2020-375, kterým žalobu zamítl, neboť došel k závěru, že byly naplněny důvody pro odepření informací podle § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a žalobkyní uplatněné žalobní námitky nebyly důvodné. Citovaný rozsudek krajského soudu byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 As 24/2022-77, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla tzv. jiná vada řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu §

103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně nenařízení ústního jednání, přestože o něj žalobkyně požádala.

VI. Jednání

17. Dne 29. 3. 2023 se ve věci konalo ústní jednání za účasti právního zástupce žalobkyně. Odkázal na podanou žalobu, poukázal na účelový postup žalovaného a nekonzistentnost jeho argumentace a trval na tom, že nejsou splněny podmínky § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil podáním doručeným zdejšímu soudu dne 9. 3. 2023, ve kterém odkázal na svá písemná vyjádření a spisový materiál a setrval na svém dosavadním právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Dokazování žalobkyní navrhanými listinami soud neprováděl, neboť se buď nachází ve správním spise, nebo je považoval za nadbytečné pro rozhodnutí o (ne)naplnění podmínek pro odepření poskytnutí požadovaných informací.

VII. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. K názoru žalovaného o opožděnosti žaloby krajský soud pouze ve stručnosti uvádí, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6. 4. 2020 a žaloba byla podána 8. 6. 2020. Žaloba musí být podána do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), přičemž lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.), a případně-li poslední den lhůty na sobotu, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Dne 6. 6. 2020 byla sobota. Lhůta pro podání tak byla zachována.
19. Žalobkyně podala žádost o poskytnutí informací (dále je „žádost“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2020 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), kterou se v prvním bodě domáhala poskytnutí příloh, na které v podání vysvětlení ze dne 15. 2. 2018 odkazuje R. F., mezi kterými se nacházel výpis ČNB o kurzech devizového trhu, propočet průměrného kurzu EUR a USD, souhrn investic a vkladů, souhrn stavů na účtech Volksbank, výkaz o stavu investic do stavu cenných papírů u Volksbank, výkaz o stavu účtu cenných papírů u Komerz Bank v EUR, USD, CZK, výkaz o stavu účtu cenných papírů u Dresdner Bank v CZK, výkaz o stavu účtu cenných papírů u Dresdner Bank v EUR odkazující na investici do depozitní směnky a stav na účtu po provedení investice, výpis z účtu u Dresdner Bank v CZK dokumentující denně se otáčející úložky na termínovém vkladu v EUR, výpis z běžného účtu Raiffeisen Bank Vídeň v EUR, výpis o termínovém vkladu v CZK u HVB Bank Czech Republic, doklad o existenci termínovaného vkladu na účtu sestry R. F. I. F., výpis z účtu CZK u Raiffeisen Bank Brno a výpis ČSSZ o příjmech ze závislé činnosti a výpis z Finančního úřadu. V druhém bodě žádala o poskytnutí příloh trestního oznámení FAÚ ze dne 21. 6. 2017, mezi které patřily výpisy z bankovních účtů a smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, smlouvy o půjčkách mezi B. B. a R. F. a mezi manželkou R. F. a společností Pro Resale, a.s. Ve třetím bodě žádala o poskytnutí podkladů, které měl ke zpracování znaleckého posudku k dispozici Znalecký ústav:

Masarykova univerzita, Ekonomicko-správní fakulta, IČO: 00216224 nazvané „Doplňující informace, Porovnání výnosů, Neveřejné šanon Pomocný materiál 3. Ve čtvrtém bodě žádala o poskytnutí doplnění trestního oznámení Finančního analytického úřadu ze dne 4. 9. 2017, č. j. FAU- 56457/2017/04, a jeho případné příloh.

20. Část prvostupňového rozhodnutí týkající se odepření informací uvedených ve třetím bodě žádosti byla žalovaným zrušena a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení. Těmito informacemi se proto krajský soud nezabýval.
21. Poskytnutí informací uvedených v prvním a druhém bodě žádosti bylo žalobkyni odmítnuto s odkazem na § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informací uvedených ve čtvrtém bodě žádosti bylo žalobkyni částečně odmítnuto s odkazem na § 11 odst. 6 ve spojení s § 8a a § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím.
22. Vypořádání žalobních námitek žalobkyně závisí na zodpovězení otázky, zda byly správně aplikovány zákonné výluky z poskytování informací zakotvené v § 11 odst. 6, § 8a a § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím.
23. Právo na informace vyplývá z čl. 17 Listiny základních práv a svobod, jehož odst. 5 zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti přiměřeným způsobem s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím. Účelem poskytování informací je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru a tím veřejná kontrola výkonu státní moci (FUREK, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 5 – 6). Představuje tak ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti a posiluje důvěru veřejnosti ve veřejnou správu. Není však absolutní a v každém jednotlivém případě je nutno zvažovat, do jakých jiných práv může zasahovat. Následně je nutno tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi rovnováhu. Je přitom nepochybné, že při jakémkoli zveřejňování osobních dat je třeba zvažovat také právo na ochranu soukromí dotčených osob (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, č. j. IV. ÚS 1378/16-4). Na druhou stranu je nezbytné všechny výjimky směřující k tomu, že určitá informace nebude poskytnuta, vykládat restriktivně. Smyslem a účelem zákona je umožnit přístup k informacím bez omezení s tím, že výjimky lze použít pouze tam, kde je to skutečně nezbytně nutné a odpovídá to smyslu a účelu ustanovení, v nichž jsou výjimky koncipovány (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 A 69/2016 - 142).
24. Konkrétně k poskytování informací z trestního spisu a s ním souvisejících dokumentů existují dva možné procesní postupy. Zvláštní právní úprava vyjádřená v § 65 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném do 30. 9. 2020 (dále jen „trestní řád“), upravuje právo nahlížet do spisu a přiznává jej vyjmenovaným subjektům. Obecná právní úprava práva na informace naproti tomu slouží k možnosti požadovat informace nejen z vlastního spisu jako zmíněný § 65 trestního řádu, nýbrž také z té části spisového materiálu, která není součástí vlastního trestního spisu (srov. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2021, č. j. 18 A 36/2021 – 54).
25. Podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt „[i]nformace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje“ pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito předpisy jsou především zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o

zpracování osobních údajů“) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „nařízení o ochraně osobních údajů“).

26. Zákon o zpracování osobních údajů podle jeho § 1 „navazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie a k naplnění práva každého na ochranu soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů.“ Podle jeho § 2 písm. b) upravuje „zpracování osobních údajů příslušnými orgány za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech“. Na toto ustanovení navazuje čl. 2 odst. 2 písm. d) nařízení o ochraně osobních údajů, podle kterého se toto nevztahuje na zpracování osobních údajů prováděné příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.
27. Osobními údaji se podle čl. 4 odst. 1 nařízení o ochraně osobních údajů myslí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“. Zpracováním se podle odst. 2 stejného ustanovení myslí „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“. Podle čl. 6 odst. 1 je zpracování zákonné pouze, pokud je splněna nejméně jedna z uvedených podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu, přičemž mezi tyto podmínky patří souhlas subjektu údajů se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů a nezbytnost zpracování osobních údajů pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje.
28. Vzhledem k nutnosti restriktivního výkladu výjimek z poskytování informací, je vhodné zvážit použití anonymizace údajů osobní povahy a poskytnutí zbývajících částí daného dokumentu obsahujícího požadovanou informaci, je-li to možné. Za údaj osobní povahy je nutné považovat každý údaj, kterým dává dotyčná osoba najevo své smýšlení, hodnotící soudy či poskytuje informace ze soukromé nebo ekonomické sféry, ať už se jedná o její sféru či sféru třetích osob (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 3 A 50/2017 – 56). Pro zachování práva na poskytování informací, a zároveň práva na ochranu soukromí, je tedy možno takové údaje anonymizovat. Není přitom starostí povinného subjektu, zda v důsledku neúplného textu z důvodu zákonného vyloučení některých informací bude žadateli upravený obsah dokumentu k užitku či nikoliv (viz také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014, č. j. 9 Af 25/2010 – 33).
29. Podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt „neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo

odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“ Ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Smysl uvedené výluky z poskytování informací lze spatřovat v zabránění, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení (viz již citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2021, č. j. 18 A 36/2021 – 54). Při aplikaci uvedeného ustanovení je nutné zohlednit dvě vzájemně si konkurující práva, a to právo na přístup k informacím týkajících se probíhajícího trestního řízení, potažmo i práva na kontrolu veřejné moci, se zájmem státu na nerušeném průběhu trestního řízení, na objasnění trestné činnosti a na naplnění smyslu a účelu trestního řízení.

30. Aplikace § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím zahrnuje dva kroky. Nejprve je nutno určit, že se jedná o informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení a následně zda je tato informace způsobilá ohrozit práva třetích osob nebo schopnost orgánu veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Pouze v případě naplnění obou podmínek je dána výjimka z poskytnutí informací podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
31. Důvodová zpráva k zákonu č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, který upravil znění § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, uvádí, že bez této právní úpravy by „(zejména) *Policie ČR musela poskytnout např. informace o kriminalisticko-taktických postupech a technikách, o způsobu ochrany ústavních činitelů nebo výzbroji policistů Ochranné služby či jiných specializovaných útvarů, o plánu bezpečnostních opatření před rizikovými demonstracemi extremistického charakteru, o krizovém a havarijním plánování a kritické infrastruktury, o přijatých opatřeních a získaných informacích týkajících se prevence a postihování terorismu, o opatřeních souvisejících se zajišťováním ochrany hranic, strategické informace o konstrukci nebo způsobu vybavení možných terčů teroristického útoku, o vybavení policie nebo o počtech, lokaci a personálním obsazení vyčleněných sil určených k plnění konkrétního úkolu, jakož i informace o vnitřní bezpečnosti, připravenosti čelit bezpečnostním hrozbám a vůbec zajištění bezpečnosti České republiky, které mohou jednotlivě i po souhrnné analýze poskytnout strategické informace umožňující tuto bezpečnost ohrozit nebo narušit*“. Na druhou stranu ustanovení nedopadá na informování o „*typicky rutinních úředních, policejních či trestněprávních postupech, resp. postupech a úkonech, kde poskytnutí informací výše nastíněné chráněné zájmy nemůže ohrozit a kde už opět vystupuje do popředí zájem na veřejné kontrole orgánů veřejné moci*“.
32. Podle tohoto ustanovení budou tedy z poskytnutí vyloučeny informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení včetně „*informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu*“ (viz FUREK, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 559 – 560), pokud by tím byla ohrožena práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.
33. V rámci trestního řízení dochází ke shromažďování širokého okruhu informací, který se postupem trestního řízení mění. Jejich vazba a intenzita vztahu k předmětnému skutku se

přitom často prokáže až následně (viz např. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2021, č. j. 6 A 202/2018-47). Výkladem pojmu informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení se soudy již zabývaly a odvodily, že pod něj spadají například údaje o totožnosti příslušníků GIBS (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018 – 88) či seznam důkazů, který vypovídá o metodice postupu policie (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 5 A 152/2017 – 130).

34. V prvním kroku aplikace § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno posoudit, zda se v tomto konkrétním případě jedná o informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, neboť pokud by se o ni nejednalo, nebyly by naplněny podmínky pro aplikaci této výjimky z poskytnutí informace.
35. Informace, které v projednávaném případě žalobkyně požaduje, mají úzkou vazbu na činnost orgánů činných v trestním řízení spočívající ve zjišťování, zda se předmětný skutek stal, v čem spočívalo jednání pachatelů a zda se jednalo o trestný čin. V okamžiku přijetí požadovaných informací orgány činnými v trestním řízení nemuselo být zřejmé, zda budou pro projednávaný případ přínosné. Musely proto být vyhodnoceny v rámci operativně-pátrací činnosti směřující k odhalování trestné činnosti a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, zda se trestný čin stal a kdo byl jeho pachatelem, stejně jako v opatrování nezbytných podkladů. Již vyhodnocení přijatých informací má tedy za následek úzkou vazbu na činnost orgánů činných v trestním řízení. Skutečnost, že požadované informace byly po jejich vyhodnocení zařazeny do pomocných materiálů, nemá na posouzení jejich povahy jako informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení vliv, neboť se bezpochyby týkají odhalování trestné činnosti bez ohledu na to, zda dojde k zahájení trestního stíhání. Taktéž pomocné materiály mohou být informacemi s úzkou vazbou na činnost orgánů činných v trestním řízení.
36. Konkrétně požadované dokumenty představují zdroj poznání orgánů činných v trestním řízení o existenci bankovních účtů, jejich stavech a dalších relevantních informacích. Z těch poté odvozují skutečnosti potřebné pro svou činnost. V nyní projednávaném případě bylo prověřováno podezření ze spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku. Toto se pachatel dopustí, způsobí-li jinému škodu tím, že poruší podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek. Podstatou trestného činu je tedy jednání (konání nebo opomenutí), kterým vzniká škoda na cizím majetku, ale nevyžaduje se, aby se tím pachatel nebo někdo jiný obohatil nebo získal jinou výhodu.
37. Žalobkyně v trestním řízení vznesla několik podezření jako například, zda bývalí jednatelé nemohli z popsáných nestandardních vztahů a díky svým osobním vazbám nějakým způsobem získávat neoprávněný, zejména finanční prospěch. To odvodila mimo jiné ze zajištění finančních prostředků na účtech R. F. (viz usnesení Policie České republiky ze dne 12. 4. 2019, č. j. KRPB-148206-365/TČ-2017-060082-HH). Policejní orgán Policie České republiky rozhodl o zajištění všech peněžních prostředků nacházejících se na předmětném bankovním účtu, cenných papírů a tuzemských podílových listů na investičním portfoliu R. F.s odkazem na popsání okolností a existenci důvodného podezření, že platby, které byly připsány později, nebyly doposud na účty doručeny. V průběhu následného prověřování však vyplynulo zjištění, že finanční prostředky na účtech R. F. lze zpětně doložit a podezření, že se jedná o výnosy z trestné činnosti je tedy nedůvodné (viz usnesení Policie České republiky ze dne 31. 3. 2018, č. j. KRPB-148206-253/TČ-2017-060082-HH).

38. Z požadovaných a dalších dokumentů lze ve spojení s výsledkem operativně-pátrací činnosti (v nyní projednávaném případě odložení věci) dovodit, jaké informace a jak orgány činné v trestním řízení posuzují a z jakých informací dovozují potřebu zajištění peněžních prostředků. Konkrétně u požadovaných informací je tomu tak ve vztahu k přehledu o finančních aspektech prověřovaných okolností. Není žádoucí, aby veřejnost měla informace o tom, jak orgány činné v trestním řízení hodnotí takto osobní údaje. Žalobkyně se však takovým závěrem nemusí cítit být dotčena, neboť má možnosti obrany proti neposkytnutí informace, kterých ostatně využila a v rámci jejichž řešení je postup povinného subjektu přezkoumán a povaha konkrétních informací jakožto informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení ověřena.
39. Z výše uvedeného vyplývá, že informace požadované žalobkyní jsou informacemi o činnosti orgánu činných v trestním řízení podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. To však automaticky neznamená, že je naplněna výjimka z poskytnutí informací podle tohoto ustanovení.
40. V druhé kroku je na místě se zaměřit na to, zda tyto informace mohou zasáhnout do práv jiných osob. Mezi tato práva lze bezpochyby zařadit také právo na ochranu soukromí. Informace, které se týkající osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzické osoby a osobní údaje lze na základě § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Správní orgány na věc aplikovaly nařízení o ochraně osobních údajů, přičemž žalobce svými námitkami nemíří proti samotné aplikaci, nýbrž proti závěrům, které z něj správní orgány odvodily. Namítá, že pro odmítnutí žádosti o informaci z důvodu údajné ochrany soukromí nemohl být dán důvod. V replice své tvrzení rozvíjí a odkazuje na čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) nařízení o ochraně osobních údajů, podle kterých je zpracování zákonné, je-li nezbytné pro splnění právní povinnosti povinného subjektu či splnění úkolu povinného subjektu ve veřejném zájmu.
41. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení o ochraně osobních údajů je zpracování zákonné, pokud je v odpovídajícím rozsahu splněna jedna z vyjmenovaných podmínek, mezi které patří také souhlas subjektu údajů a nezbytnost zpracování pro splnění právní povinnosti žalovaného. Ani jedna z těchto podmínek zde však není dána. Subjekt údajů, které jsou předmětem požadovaných informací, nedal souhlas s jejich poskytnutím, a poskytnutí informací není ani nezbytné pro splnění právní povinnosti žalovaného. Ten sice má podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytovat informace související s jeho činností, avšak pouze v souladu s tímto zákonem. Vzhledem k tomu, že poskytnutí informací by představovalo zásah do práva na ochranu soukromí třetích osob, nebyl žalovaný povinen informace poskytnout a poskytnutí tedy nebylo nezbytné pro splnění jeho povinnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
42. Nutno dodat, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru a tím veřejná kontrola výkonu státní moci. V projednávaném případě však krajský soud veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací neshledává. Žalobkyně žádá o informace, které jsou součástí pomocných materiálů, nikoli trestního spisu. Nesloužily tudíž v předmětném trestním řízení jako důkaz a mohou vypovídat toliko pouze o tom, jak orgány činné v trestním řízení nakládají s přijatými informacemi a jaké informace považují za relevantní. Z žádosti je zřetelné, že žalobkyně má představu o tom, jaké dokumenty jsou v pomocných materiálech zařazeny, neboť o ně žádá jmenovitě. Krajskému soudu proto není jasné, v čem

žalobkyně spatřuje veřejný zájem na poskytnutí přesného obsahu těchto dokumentů, natož proč by měl tento veřejný zájem převažovat nad zájmem na ochranu práv třetích osob.

43. Na tomto místě krajský soud připomíná, že osobními údaji se podle čl. 4 odst. 1 nařízení o ochraně osobních údajů myslí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, včetně údajů z její ekonomické či společenské identity. Informace požadované žalobkyní tuto definici bezpochyby naplňují, neboť zahrnují jména, názvy a údaje související s ekonomickou činností třetích osob, přičemž se nejedná o situaci, kdy by osobní údaje představovaly pouze dílčí část požadované informace. Právě s ohledem na povahu informací nebylo ani možné přistoupit k anonymizaci. Pro úplnost krajský soud dodává, že i z částečně anonymizovaného dokumentu by mohli uniknout citlivé údaje v důsledku tzv. mozaikového sběru informací (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 3 A 50/2017 – 56). Bylo proto nutné poskytnutí informací odmítnout.
44. Tento závěr by obstál i za situace, že by nebylo aplikováno nařízení o ochraně osobních údajů, neboť pro závěr o nutnosti odmítnout poskytnutí informace postačí naplnění podmínek § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, k němuž není nutné zabývat se také naplněním § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Již § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím stanoví, že povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob. Jak krajský soud uvedl výše, má za to, že se jedná o informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, a taktéž za to, že by jejich poskytnutí ohrozilo práva třetích osob, konkrétně právo na ochranu soukromí a právo na ochranu osobních údajů dotčených osob. Uvedení také § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s příslušnými články nařízení o ochraně osobních údajů jakožto důvodu odmítnutí informace přitom není pochybením správních orgánů.
45. Ve vztahu k žalobkyní namítané nevhodné anonymizaci informace požadované ve čtvrtém bodě žádosti, tedy doplnění trestního oznámení Finančního analytického úřadu ze dne 4. 9. 2017, č. j. FAU- 56457/2017/04, krajský soud odkazuje na výše citovanou judikaturu a upozorňuje, že není starostí žalovaného, aby byl žalobkyni výsledný text upravený z důvodů zákonného vyloučení některých informací k užitku. Krajský soud ověřil vhodnost anonymizace tohoto dokumentu a došel k závěru, že anonymizované údaje jsou skutečně osobními údaji podle výše uvedených definic a jejich anonymizace byla nezbytná.
46. Je pravdou, že žalobkyni byl znemožněn přístup k požadovaným informacím jak skrze nahlížení do spisu podle § 65 trestního řádu, tak skrze žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Takový důsledek je nicméně dán konkrétní povahou požadovaných informací. Neznaменá tak, že by právo na informace z pomocných materiálů bylo v obecné rovině vyprázdněno. Je vždy třeba posuzovat konkrétní okolnosti daného případu. Nadto je třeba upozornit na dvoufázovost posouzení. Pouhý závěr o tom, že se jedná o informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení neodůvodňuje odepření informace. To je možné až ve spojení se závěrem o možnosti zasažení do práv třetích osob. V projednávaném případě přitom byly naplněny obě podmínky pro odepření informace.
47. Na závěr se krajský soud vyjadřuje k námitce žalobkyně, že v případě informací požadovaných ve čtvrtém bodě žádosti se nejedná o obchodní tajemství.
48. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se obchodním tajemstvím ve vztahu k informacím požadovaným ve čtvrtém bodě žádosti nezabýval. Z prvostupňového

rozhodnutí pak vyplývá, že odkaz na § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím nebyl na místě a zjevně se jednalo o chybu spojenou s kvalifikací informací požadovaných ve třetím bodě žádosti. Ačkoli zde v tomto ohledu došlo k pochybení správního orgánu prvního stupně a žalovaného, krajský soud považuje zrušení části jednoho z výroků za procesně nadbytečné, a to především z důvodu naplnění důvodů pro odeprání informací podle § 11 odst. 6 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.

VIII. Shrnutí a náklady řízení

49. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
50. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně sice byla úspěšná v řízení před Nejvyšším správním soudem, nicméně právo na náhradu nákladů se posuzuje podle celkového výsledku sporu. V něm žalobkyně úspěšná nebyla, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 29. března 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu